

МОЛИТВАТА НА КРУШКАТА

Край рѣката въ едно село растло крушово дърво. То раждало сладки крушки, каквито нѣмало никжде по свѣта.

Прочуло се крушовото дърво.

Отдалече, презъ планини и долини, идвали хора да си купятъ отъ сладкитѣ крушки. Но селянитѣ никому не продавали. Който искалъ да си хапне отъ крушкитѣ, давали му една-две, колкото да ги опита. За да не си открадне нѣкой повече, поставили пазачъ при дървото.

Една есень крушовото дърво родило изобилень плодъ, хубавъ и сладкъ — за чудо и приказъ. Но най-чудна била най-едрата крушка.

Гледали я селянитѣ. Не можели да ѝ се нарадватъ.

— Такава едра круша не сме запомняли! — думали старцитѣ. — Трѣбва като очитѣ си да я варди пазачътъ.

— И каква е жълта и прозрачна като кехлибаръ! — чудѣли се мжжетѣ.

— Гледайте, гледайте! — викали децата. — Медъ капе отъ нея! А при опашчицата ѝ се разперило едно листенце като зелена пеперудка!